

Με τὰ νέα καθεστῶτα
 ἔχει πάθει ξεπεσοῦρα
 καθεμῖα φεδιγκῶτα
 καὶ ψηλοκαπελαδοῦρα.

**Σιωπῆ καὶ ξαναρχίζει
 καὶ τὸν λόγον συνεχίζει.**

Καὶ ποῖα μαντὰμ' περιωπῆς καὶ τῆς Αὐλῆς Σινιόρα
 δὲν ἐνθρῦμεται τῶρα
 εἰς τὰς ἡμέρας τὰς δεινὰς
 τοῦ Νοεμβρίου τὰς σιηνάς ;

Πόσας δὲν ἐπροξένησαν σὲ σὰς εὐχαριστήσεις
 οἱ διωγμοὶ τῶν ἀγενῶν κ' αἱ τόσαι φυλακίσεις,
 τὰ Φρουραρχεῖα τὰ μικρὰ, ποῦ τότε παρ' ὄλλων
 δὲν θάφιναν εἰς τὴν ζωὴν κανένα τῶν προσφύγων.

Ἦτον ἡ καταδίωξις τῆς προστυχιᾶς ἀγρία,
 κ' ἔξεροκόρτει καθεμῖα
 μὲ χάρι καὶ μὲ νοστιμιά
 καὶ μὲ κοκεταρία.

Ποῦ τέτοιος μῆνας ἱερός ;
 ποῦ τῶρα πλέον ὁ καιρὸς
 τοῦ προσφιλοῦς Βαρόνου ;

Ποῦ δὲς ἄγιον ἡμερῶν ;
 ποῦ ντιμάν ντὰ λά κουρόν
 καὶ φύλακας τοῦ Θεόπου ;

Καὶ ποῖα δὲν ἐσηκώθηκε μὲ λαύρα ἄστο ποδάρι
 καὶ μὲ Δουκίσης χάρι
 δὲν ἐβαλε γι' ἀνάθεμα σὲ γκρασῖξ τσαντίτσαις
 λεπταῖς λεπταῖς πετρίτσαις ;

Ποῦ κυριῶν συναγεραμοί ;
 ποῦ τῶν ἀγροίκων οἱ δαρμοὶ
 μὲ ξύλα, μὲ πελέκια ;

Ποῦ φῆμαι Γερμανομανῶν
 περὶ καθόσου Γερμανῶν ;
 ποῦ καὶ τοῦ Σέρκ τὰ τσέκια ;

Τῶρα νὰ κ' ἐγὼ καὶ σύ...
 πρὶς σ'τὴν ἀριστοκρασί...
 κάθε δύναμις τῆς λείπει.
 Κι' ἐγὼ πάντοτε θυμοῦμαι
 καὶ ξυπηὶ καὶ σὰν κοιμοῦμαι
 τὴν Κυβέρνησι τοῦ Πίτη.

Τὶ μεγάλο ξαφνικὸ
 κ' ἀπροσδόκητο κακὸ
 γιὰ τὴν ἀριστοκρασί.

Τώρα καραγιός-μπερδὲ
 κάνουν τοὺς Ρωμηοὺς Κοινδὲ,
 τοὺς Ρωμηοὺς-Μομορανσὸ.

**Ξαναπαύει κ' ἀρχινᾷ
 τὴν ρητορικὴ ξανά.**

Ὁ Σινιόρας Ἐμιγκρίνας,
 ποῦ τὰ στήθη σας πονοῦν,
 βλέπω τῶρα νὰ περνοῦν
 μέραις, ἐβδομάδες, μῆνες,
 ἀλλὰ μῆτε Πρώσσαν κράνη,
 μῆτε Μάκσενον δὲν φθάνει.

Καὶ πολλὰς τραναῖς κανιάγιας
 δὲν εἰξεύρουν τί νὰ κάνουν,
 καὶ μὲ λύσσα τῆς βεντάγιας
 καὶ τὰ γάντια τῶν δαγκάνουν.

Πέρασαν ἡ προθεσμίας, ὅπου τόσαις μὲ παλμὸ
 ἐπερῦμεναν καὶ Πρώσσαν καὶ Βουλγάρων ἐρχομὸ,
 κ' ἂν παρηγοροῦνται τῶρα καὶ θαροῦν πὼς ἀνε-
 πλὴν ἐγὼ σὰς βεβαίονω πὼς σὰν φούσκα διελύθη. [βλήθη,

Ἄλλ' ἀδύνατον νὰ ζήση κ' ἡ κυρία Φασουλῆ
 δίχως Γερμανῶν Αὐλή.
 Ὅπως σεῖς καὶ τούτη θέλει
 Καγκελάριον ἐν τέλει,
 καὶ Μοναρχικὴ Κορῶνα
 νῦν, ζεῖ καὶ στὸν αἰῶνα.

Καὶ γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ γι' ἄλλα
 ἴστω μεγάρον μου τὴ σάλα
 σὰς ἐκάλεσα, κυρία, νὰ σκεφθῶμε κατ' ἴδιαν
 ἀνθ' αὐτῶν μείνωμ' ἔδω πέρα μὲ τοιαυτὴν ἀηδία.

Δὲν ἀνέχεται καμμία καθεστὼς νὰ προσκυνήση
 παρὰ τὸ κλεινὸν ἐκεῖνο,
 καὶ γιὰ τοῦτο σὰς προτείνω
 κατοικία μας νὰ γίνῃ τὸ γνωστὸν Γαῖδουρονῆσι.

Εἶναι καὶ πολὺ πλησίον τῆς προστύχου πρωτεύουσῆς,
 καὶ μπορούμε σὲ μιά μέρα
 νὰ γυρίσωμ' ἔδω πέρα
 περιστάσεως τυχεύσης.

Ὅπως τότε καὶ τὰ τζάκια σηκωθήκαμ τὰ τρανά
 εἰς τὴν παλαιὰν Γαλλίαν,
 καὶ μετὰ τὴν βασιλείαν
 πῆσαν ὅλα τὰ βουνά.

Ἔτσι πρέπει τώρα κι ἄλλαις
ἢ μεγάλαις κουτισομπόλαις,
καὶ τὰ τζάκια τὰ μεγάλα μὲ τὰ κλέη τὰ περισσιὰ
πέτρα πίσω των νὰ ρίξουν,
καὶ μὲς στὰ Γαῖδουρονήσια
Μοναρχίαις νὰ κηρύξουν.

Καὶ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
εὐγενέστερον θαρρᾷ
γιὰ τὴν ἀριστοκρασί καθεμιῆς καληγουλιάραις,
κάθε μυρωδάτης λιάραις,
νὰ περάσῃ τὴν ζωὴ της καὶ σὲ σταύλους καὶ σ' ἀχούρια
παρ' αὐτὰ τὰ καθεστῶτα νὰ κυττάξῃ τὰ καινούρια.

Εἰπέ τέτοια, καὶ πολλαῖς,
ποῦχουν μέσα των χολαῖς,
κατὰ πάντα συμφωνοῦν μὲ τὰς γνώμας της ἐκεῖνας,
μὰ προτεινοῦν καὶ χαμπόσαις,
ποῦχουν πιπεράταις γλώσσαίς,
γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ νὰ καθίσουν στὰς Ἀθήνας.

(Τὸτ' ἐρέθισε θυμὸς τὴν κυρίαν Φασουλῆ
κι ἔξαλλος παραλαλεῖ).

Ἦ Φ. — Ἄν ἐπιμένετε καὶ σεῖς τὰ ντιστεγὰ στοιχεῖα
νὰ ζῆτ' ἐδῶ χωρὶς Αὐλῆ καὶ δίχως Μοναρχία,
ἂν ἐπιμένετε καὶ σεῖς νὰ σήπεσθ' ἐδῶ πέρα
σὲ τοῦτον τὸν ἀσφυκτικὸν τῆς προστῆγιάς ἀέρα.

Ἄν θέλετ' ἐπιλήσιμονες Πριγκηρικῶν προγόνων
νὰ ζῆτε μ' ἕνα καθεστῶς,
ποῦ δρᾷ κοινότητος ἀσῶς,
καὶ πνίγει τὴν Ἐμιγκρασίον σὰν ἀσφυξιόγονον.

Ἄν θέλετε καὶ σεῖς, μαντὰμ, τῶν Θρόνων τὰ στολίδια,
νὰ γίνετε σκουπίδια,
κι ἂν θέλετε κι οἱ τίτιλοι σας νὰ πεταχθοῦν στὸ κάρο,
τότε κι ἐγὼ στὸ λείψμα σας παρὸν ντ' ὄνισθ' ἐδῶ
τὸν μὸν μαρὶ τὸν Ἐμιγκρῶ, τὸν γέρο κοντοπίθαρο,
νὰ πᾶμε νὰ καθίσωμε κοντὰ στὸ Χεσολίθγαρο.

(Εἶπε τοιαῦτα βρωμερὰ
μὲ φουσκομένα στήθη,
κι ἄλλαις τῆς φώναξαν οὐρρὰ
κι ἂν ἄλλαις εὐφημήθη.
Κι ὁ Φασουλῆς, ἂν καὶ πολὺ τὸν γέρασαν οἱ χρόνοι,
στῆς Ἐμιγκρῆναις εἶνεται κι ἄλλαις τῆς μπαγαρόναις.)

**Ἀποκάλυψις Ἰγγλέση,
ποῦ πολλὰ θὰ μᾶς ἐκθέσῃ.**

Ἰγγλέσις τάδε μᾶς δηλοῖ,
Ἰγγλέσις τάδε μᾶς λαλεῖ.

Ἀπὸ τοῦς Ἡρακλήδεσ κι αὐτοῦς τοῦς τρομεροῦς,
καὶ τοῦτον ἑστεράνωσε τοῦ Νοεμβρίου νίκῃ,

κι ἦτο Προέδρων Προέδρος σ' ἐκείνους τοῦς καιροῦς,
ὅπου κανεῖς δὲν ἔμενε χωρὶς Προεδρῖλκι.

Σωτήρ κι αὐτοῦς μοιραῖος
καὶ τῆς Αὐλῆς στολίδι,
κι ἔκοβε σὰν ψαλλίδι
κι ἡ γλώσσα τοῦ κουρεῖος.

Κι αὐτοῦς ἐδημηγόρει μὲ βρυχηθὸν θηρίου
κι ἔξῆπτε πατριώτας,
καὶ μὲ τῆς σαπουνάδες ἔλουζε τρῶ κουρεῖου
ἐκείνους τοῦς προδότας.

Κι αὐτοῦς τῶν Ἡρακλήδεων ἐπέτρωνε τὸ σμήνος,
κι ἔκρεμασε στὰ ράφια
ψαλλίδια καὶ ξουράφια,
κι ἀπὸ μπαρμπέρησ ἐγινε πολιτικὸς κι ἔκεινος.

Ἦταν στολοβάτης, ἦρος,
καὶ πολιτικὸς μὲ κύρος,
καὶ μὲ τὸ Προεδρῖλκι τοῦ καιροῦ τοῦ μακαρίου
προσπαθοῦσε νὰ ξεκάνῃ τὴν κολόνα τοῦ κουρεῖου.

Τότε κάθε πατριώτης εὗρισκε τὴν εὐκαιρίαν
νὰ βροντήσῃ καὶ ν' ἀστράψῃ,
κι ἂν κανένας Δάμιπος γράψῃ
τοῦ καιροῦ τὴν ἱστορίαν,
βέβαια δὲν θὰ ξεράσῃ μέσα στ' ἄλλα ν' ἀνά φέρῃ
• καὶ τὴν δρᾷσιν τοῦ μπαρμπέρη.

Ἔδιναν εἰς τὴν γνώμη τοῦ μεγάλῃ σημασία,
σπανίως τὸν εὗρισκεν μέσα στὸ μαγαζὶ τοῦ
γιατ' εἶχε μὲ τὸν Δούσημανι συχνὰ συναγασία,
κι ὅταν κανένας σύμφωνος δὲν ἦτανε μαζὶ του,
τοῦλεγ' ἐκείνος σὰν κουρεῖος: ἀντε νὰ μοῦ κουρεῦσαι
καὶ μὴ μοῦ κοκορεῦσαι.

Εἰς τὰ Παλάτια σ' ἔχναζε μ' ἄλλους τρανοῦς κυρίους
κι ἔσκάρωνε ψηφίσματα σφαιγῶν καὶ ροδοπάρειος,
καὶ βλέπωντας τοῦς Ὑπουργοῦς καὶ τοῦς Καγκελα-
[ρίους
εἶχε κι αὐτοῦς ἀξίωσιν νὰ γίνῃ Καγκελάριος.

Κρεῖμα κρεῖμα ποῦ καὶ τοῦτος τῆς Αὐλῆσ' ὁ βαρδιατόρος
δὲν ἐπρόφθασε μὲ χροῖσμα νὰ χροισθῇ Καγκελαρίου...
τέτοια μᾶς ἀποκαλύπτει, καὶ δὲν παθεῖ διατόρος
στὴν μεγάλῃν πελατεῖαν νὰ φωνάζῃ τοῦ κουρεῖου
πῶς χρειάζεται μπαρμπέρησ γιὰ τοῦ κράτους τὴν τιμῆν
καὶ πολλοὶ τοῦ λέν: μακάρι κι ἑκατὸ φορὰς ἀμῆν.